

V úvodu své diplomové práce jsem si dala za cíl zmapovat situaci na poli integrace a zjistit do jaké míry je integrace úspěšná z pohledu azylanta a z pohledu sociálního pracovníka a jakou roli sociální pracovník hraje při integraci azylantů. Vzhledem ke zjištěním poznatků lze konstatovat, že koncepce integrace azylantů (v oblasti bydlení, výuky českého jazyka a zaměstnání) se stala nedílnou součástí české legislativy. Každoroční usnesení vlády ČR, týkající se integrace azylantů, jsou dokladem toho, že Česká republika má zájem o úspěšnou a komplexní integraci azylantů a snaží se vytvářet i patřičné podmínky pro tuto integraci. Stávající model integrace azylantů má dobrý základ a nové alternativy tohoto modelu přinášejí další zlepšení podmínek pro integraci, avšak realizace této koncepce v praxi je neuspokojivá.

Příkladem této neuspokojivé situace je státní integrační program v oblasti bydlení, který teoreticky nabízí tři varianty zajištění integračních bytů pro azylanty, v praxi však jsou realizovatelné pouze varianty I a II. Z těchto dvou realizovatelných variant se pak varianta II, která vznikla jako alternativa pro variantu I, setkala s velmi malým zájmem ze strany azylantů a vlastníků bytů a to sice z důvodů administrativní náročnosti. Ostatní oblasti integrace azylantů jsou do právních norem začleňovány postupně a celý proces je velmi zdlouhavý. Např. podmínky pro uplatňování práva na sloučení rodiny jsou součástí zákona o pobytu cizinců teprve od října roku 2005. Dalším příkladem je otázka nostrifikace zahraničních dokladů, která se řídí školským, případně vysokoškolským zákonem. Ani jeden ze zmíněných zákonů však blíže neupravuje podmínky nostrifikace pro azylanty, kteří jsou vzhledem ke svému postavení azylantů, limitováni možnostmi kontaktovat domovské úřady. Z těchto dvou příkladů je zřejmé, že častou komplikací úspěšné integrace je nedostatečná právní úprava podmínek integrace azylantů.